

**POST-APOKALYPTICKÁ
SCHIZOFRENNÍ SYMFONIE**

**POST-
APOKALYPTICKÁ
SCHIZOFRENNÍ
SYMFONIE**

SHIGOR BIRDMAN

Post-apokalyptická schizofrenní symfonie © Shigor Birdman.
All Rights Reserved, except where otherwise noted.

Ačkoli se to nezdá moc pravděpodobné, tenhle příběh se opravdu zakládá na reálných událostech. Všem osobám, které jsem tady z důvodu špatné funkce svého prochlazaného mozku popsal nepřesně či chybně, případně z důvodu „uměleckého záměru“ příliš zpotvořil, se (nepříliš) upřímně omlouvám. Více informací o události najdete na adrese <http://pass.sf.cz>

Ležel jsem ve studené vlhké trávě. Chlad se šířil do všech částí mého těla, jenom v břiše mě pářilo. Ani to moc nebolelo, jenom jsem cítil podivný žár. Rameno roztržené výstřelem z brokovnice už mě ani nebolelo, od pasu dolů jsem necítil nic, neklamný znak poškozené páteře. Z posledních záchvěvů pudu sebezáchovy jsem se snažil udržet vnitřnosti uvnitř, ale měl jsem to spočítané, ztratil jsem příliš mnoho krve. Nenávist a krvežíznivost mě už opustila, společně s litry krve, kterou jsem potřísnil trávník kolem sebe. Tep mi slábl a začínal jsem mít problémy s dechem. Už brzy umřu. Tentokrát definitivně.

Zaposlouchal jsem se do symfonie bolesti, stvořené řevem vítězících mutantů a umírajících lidí. Posledních lidí v téhle oblasti. Na onen svět mě bude doprovázet spousta dalších.

Už včera jsem to čekal. Od chvíle, kdy jsem si všiml na obloze něčeho podivného, se ve mě usadila jistota blízkého konce. Ale že to bude takhle... To jsem opravdu nečekal.

2 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

*****

Pomalu jsem se ploužil řídkým lesem a proklínal všechno kolem sebe, včetně mé vlastní osoby, svých ztracených společníků a světa. Jemně mžilo, ale vypadalo to, že se brzy rozprší více. Obloha byla ještě relativně jasná a měsíc zaléval krajinu slabým světlem, snadno jsem viděl i přes své černé brýle.

Od příletu letadel a bombardování uplynula poměrně krátká doba, ale mě připadala jako věčnost. Už když jsem poprvé zahlédl podivné body na obloze, za kterými zůstávaly dlouhé kouřové stopy, věděl jsem, že relativní klid posledních dnů skončil. Obchodníci, ke kterým se naše výprava přidala, blekotali něco o kovových ptáčích, ale mě bylo jasné, co to je. Letadla. Trysková. Ve Vaultu jsem viděl dost starých záznamů, abych si mohl být jistý, o co jde.

Hned jsem od nich čekal něco nepříjemného, jsem extrémně paranoidní, i na dnešní divokou dobu. Bombardování mě vyděsilo. Zvuky první exploze mě téměř zmrazilo na místě. Ale naštěstí nešlo o atomové bomby, které pomohly před několika generacemi zkáze dávné civilizace a uvrhly svět do dnešní barbarské, divoké, postapokalyptické doby.

Ale i tak bomby, které někdo svrhnul, napáchaly velké škody. Z mého hlediska bylo nejhorší to, že jsem

se ve zmatku odloučil od svých společníků, které jsem přísahal chránit.

Usadil se ve mně nepříjemný pocit zmaru a zkázy, nemohl jsem se ho zbavit, ani stará duševní cvičení nepomáhala, mohl jsem jenom doufat, že se ztratí, až zase najdu své přátele.

A tak jsem pomalu vykračoval krajinou a pozorně se rozhlížel. Přišel jsem i o pohotovostní zásoby, kromě oblečení, zbraní a pár drobností v mošně jsem neměl nic, naštěstí mi zůstal alespoň spacák s podložkou na spaní, který mi visel z levého ramena. Začínala být pořádná zima. Posledních pár kapek vody jsem dopil před chvílí a na cigaretu jsem měl neskutečnou chuť. Proklínám den, kdy jsem ten barbarský zvyk vdechování kouře poprvé zkusil a navykl na něj.

Zdejší oblast byla docela divoká. Slyšel jsem zvěsti o mutantech a velké zóně plné podivných věcí, které se tady nacházely. Pravici jsem měl neustále v kapse, na pažbičce starého Coltu 1911, dalším dědictvím po dědovi, oba meče jsem měl povytáhnuté.

Z dálky občas vítr přinesl tlumené hlasy. V okolí bylo vidět několik starých, rozpadajících se budov. Některé byly zjevně obydlené, ale ve tmě jsem si netroufal se k nim přiblížit – bylo by to o krk.

V křoví jsem zahlédl několik hub, ale téměř všechno to byly červené muchomůrky. Moc dobře vím, co to svinstvo dokáže, jednou jsem jednu na pobídku šamana

4 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

Vlků ochutnal. Děkuji, ne. Žaludek jsem sice měl prázdný, ale tolik prázdný ne.

Přede mnou bylo vidět světlo. Další stará budova, ale větší, s vysokou, dvoupatrovou věží. Ozývalo se z ní množství hlasů, některé byly veselé, některé vzteklé, z jiných byly jasně slyšet stopy alkoholu, díky kterému opilci pletli jazyky a nebyly schopní pořádně mluvit. To musí být Torekovo kasino, které by se tady mělo nacházet, řekl jsem si. Po chvíli váhání jsem k němu zamířil. Ve velké místnosti bylo na dvacet lidí, někteří pili, jiní se hádali či hráli nějakou hazardní hru. U vchodu stál chlápek v zamazaném špinavém kabátu, s brokovnicí.

„Ježeli chčeš vchodžič, mušiš odevzdač broň,“ oznámil mi, když jsem se přiblížil a on mě zahlédl. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že mi v nějakém bizarním dialektu říká, že musím odložit zbraně, pokud chci vejít. Zavrtěl jsem hlavou, přes rameno jsem viděl dovnitř a své společníky jsem tam nikde neviděl, jenom spoustu špinavých divochů. Tedy, ne že bych byl i já zrovna čistý, nemyl jsem se ani nepamatuju. I moje černomodrá kombinéza s nápisy 5URV1VOR skrytá pod pláštěm vypadala, jako bych ji vyválel v bahně. A to měl pradávny syntetický materiál údajně špínu odpuzovat.

„Ne, díky,“ zahučel jsem a odešel. V kasinu bych potřeboval peníze nebo něco na výměnu. A já neměl ani kovové zátky, které se tady většinou používaly jako měna, ani nic, čeho bych byl ochotný se vzdát.

Mohla být tak půlnoc, je na čase najít nějaké útočiště,

řekl jsem si. Po ostatních se podívám za svítání. Mě tma nevadila, ale všem ostatním zřejmě ne. Říkají nám z Vaultu 5URV1VOR Krtci, protože jsme z podzemí a mnoho z nás, kteří na povrch moc nevycházeli, na světle přisleple mžourají, ale ve tmě vidíme skvěle. Přes den bych bez černých brýlí asi nepřežil.

Po krátkém zaváhání a opatrném obcházení okolí jsem pomalu vešel do rozbité budovy poblíž kasina. Byl jsem si skoro jistý, že mě přitom nikdo neviděl, že tady nikdo nebyl.

Budova byla prázdná, jak jsem se pečlivě přesvědčil. Byl to malinký bunkr, dvě místnosti, druhá byla plná popelu a smrděla, jako by tam někoho upálili. Což se možná stalo. Divoši měli lynčování a upalování v oblibě, především psioniků. Tedy, ne že bych se jim divil, z jediného psionika, kterého jsem potkal, mi lezl mráz po zádech.

Škrtnul jsem už téměř prázdným zapalovačem a bleskově si prohlédl místnost. Bude použitelná, řekl jsem si. Shodil jsem z ramene balík se spacákem a mošnu, sundal si klobouk po dědovi a těžký kožený kabát, který jsem před několika dny vyměnil za hrst nábojů. Dobrý obchod, kabát byl bez děr, silný, pevný, docela pohodlný. Přidal jsem i dalekohled a vše pečlivě v rohu ukryl pod hromadou odpadků. Šance, že to někdo najde, byla minimální, pokud mě tedy nikdo nesledoval, ale byl jsem si jistý, že ne. Myslím, že bych to cítil.

Pečlivě jsem se zahalil do černého hadrového pláště

6 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

s kapucí. Moje kombinéza je sice do noci výborná, je tmavá, téměř černá, ale kdyby mě někdo potkal, mohl by mít nepříjemné otázky. Za opaskem oba meče, vzadu pistoli, v kapse dva granáty. Sundal jsem si brýle a také je ukryl v místnosti. Byl jsem připravený na malý noční průzkum.

I přes svou váhu a velikost jsem opatrně klouzal nocí a v kruzích propátrával své okolí. Netroufnul jsem si zkoumat budovy, zvláště ty, které byly zjevně obydlené, abych někoho nevyděsil a nedostal šípem či kulkou, ale snažil jsem se vtisknout si okolí do paměti. Objevil jsem několik spících lidí, jedna skupinka dokonce tábořila hned vedle cestičky, mezi stromy. Neměli hlídky, nic. Potlačil jsem barbarskou touhu připlížit se k nim a obrat je o nějaké jídlo, nebo rovnou ze spánku podřezat.

Hruža, začínám být jako oni, uvědomil jsem si, a znechucen sám sebou jsem pomalu zamířil zpět. Z kasina se stále ozývaly slabé hlasy, musely se nést strašně daleko. Ochranka kasina si musí věřit, světlo a hluk musel upozornit všechny na kilometry daleko, ale třeba to znamenalo, že to s mutanty není tak vážné, jak mi povídali.

Vzpomněl jsem si na dva mutanty, které jsem před pár dny potkal. Byly to zoufalá, ale hrozivá stvoření, lidi už příliš nepřipomínali. Z hladu zaútočili na naši karavanu, ale udělali jsme s nimi krátký proces, přestože mi připadalo, že jsou odolnější než normální lidé. Jeden z nich

sechytal tři zásahy pětačtyřicítkou, ale pořád šel po mně, až seknutí přes krk ho definitivně zbavilo utrpení.

Vzpomínku na mutanty přerušil výbuch. Řev, výstřely, to vše nedaleko, tak půl kilometru, kilometr ode mne. Zalezl jsem do houští a poslouchal.

Někde nedaleko si někdo vyřizoval účty a šel do toho hodně aktivně. Granáty! Za celou dobu, co jsme na výpravě, jsem viděl kromě svých dva. A ani jednou jsem a neviděl, že by je někdo použil!

Další výbuch. Další výstřely.

Rychle, ale tiše jsem se vydal zpět ke „svému“ baráku. Obešel jsem kasino a měl jsem nepříjemný pocit, že se mumraj rozrůstá. Když jsem se ale opatrně proplížil do vchodu domku, už byl klid.

Popadl jsem ze země kus železného drátu, na kterém ještě visel beton, a strčil ho do vchodu do druhé místnosti, jako varování. Vevnitř jsem chvíli přemýšlel, jestli tady zůstat, nebo zmizet.

Místnost neměla okna, byla tady dokonalá tma, ani já tady nic neviděl, každý, kdo by lezl dovnitř, by byl snadný cíl, navíc by mě překážka varovala. Ovšem pokud by už o mně věděli, stačilo by dovnitř hodit granát... a neměl jsem jinou cestu ven, než přes přední místnost.

Jenomže venku mezitím začalo hustě pršet a představa trávení noci někde mezi stromy jenom v plášti mě nenaplňovala nadšením, kdybych aspoň nepřišel o celtu...

Přemýšlení ale nemělo dlouhého trvání, okolnosti rozhodly za mně. Od nedalekého kasina se ozval řev a

8 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

už známý zvuk exploze granátů. Probíhala tam regulérní bitva, pár set metrů ode mně. Vyběhnout teď ven, mohl jsem se snadno stát cílem nějaké náhodné kulky. Kurva fix, zaklel jsem neslyšně. Rychle jsem se sbalil a připravil pro případný přesun, ale schovával jsem se za průchodem, s bouchačkou v ruce. Počkám, jakmile se to uklidní, zmizím.

Bohužel, někdo z jedné z bojujících stran si vybral můj bunkr jako skvělé útočiště. Do přední místnosti vletěly dvě osoby, jedna z nich byla podle hlasu určitě žena. Vybuchl granát, někde poblíž domu, ti dva začali nadávat a střílet, venku někdo palbu opětoval.

Oba byli zalezlí u vchodu do budovy. Kdybych chtěl, mohl jsem je snadno zlikvidovat, stačilo by průchodem hodit do jejich místnosti granát, nebo je tiše a efektivně setnout mečem, neměli šanci si mě všimnout. Pak by stačilo zavolat ven na útočníky a předat jim mrtvoly.

Jenomže jsem nevěděl, co jsou zač, kdo bojuje a proč. Začal jsem zuby. Mohli to být přeživší z kasina, které vyhnal ven útok neznámých nájezdníků, mohli to být nájezdníci, mohl to být někdo, kdo se pohádal s majitelem kasina.

Nechtěl jsem zabít někoho, kdo by mi mohl být užitečný, nebo mohl být nevinný a jenom se bránil. Život je boj.

Z jejich řevu jsem moudrý nebyl, neustále něco blekotali o „upírání práv“, „je to naše právo“ a podobně.

Nakonec ale žena zařvala: „Podívej se vedle, musí tady být ještě jeden východ.“

Někdo se přiblížil ke vchodu, nevím jestli ona, nebo její neznámý společník.

Cvakl jsem kohoutkem devatenáct set jedenáctky a tiše řekl: „Dál ani krok!“

Úlek toho někoho jsem přímo cítil, jako bych byl nějaký psionik.

„Kdo je tam?“

„To vás nemusí zajímat,“ odpověděl jsem tiše. „Vypadněte odtud!“ dodal jsem.

Chvíli ještě stříleli a pak se rozhodli raději nebezpečný prostor opustit, s řevem vyrazili ven. Střelci venku jednoho z nich dostali, alespoň jsem měl ten pocit. Dál jsem se krčil v rohu a čekal. Doufal jsem, že nikoho z útočníků nenapadne jít se podívat dovnitř, jestli tady ti dva něco nenechali, doufal jsem, že věděli, že byli jen dva, doufal jsem, že z téhle pasti vylezu živý, vůbec se mi tam nelíbilo.

Počkal jsem, až hlasy venku utichly, až nastal klid. Pak jsem se pomalu a opatrně vyplížil ven.

Chvíli jsem se ploužil lesem, slezl jsem z vyšlapaných steziček a hledal vhodné místo, kde bych mohl přespat, byl jsem dost utahaný. Nakonec jsem zalezl mezi stromy, do křoví a natahal několik větví ostružiní tak, aby mě snad varovalo, kdyby se někdo snažil dostat za mnou. Vyprostil jsem z pytle spacáku plastovou skládací spací podložku, naházet věci na jednu hromadu tak, abych je mohl snadno

10 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

a rychle posbírat, a pak jsem si lehnul. Překryl jsem se rozbaleným spacákem, byla opravdu zima a neustále jemně přšelo, naštěstí většinu zastavil strom. V jedné ruce jsem měl pistoli, k druhé jsem si položil oba meče zabalené do pláště, aby nenavlhly. S hlavou zapřenou o strom jsem zavřel oči a pomalu usínal.

Byl jsem dost daleko od kasina, v lese, nikdo by tady neměl být, můj šestý smysl mi říkal, že je tady čisto. V křoví a v relativní tmě by mě našli jenom náhodou, nebo se psem, ale psa měl málokdo, většinou skončili na rožni. Teoreticky jsem byl tak bezpečný, jak jsem jenom mohl být, ale stejně jsem nemohl dlouho usnout. Někde v dáli vydávalo nějaké zvíře podivné zvuky, kapky deště vzbuzovaly dojem kroků, několikrát jsem měl pocit, že nedaleko slyším hlasy, ale nakonec jsem stejně usnul. Několikrát jsem se probudil, jednou dokonce s neuvěřitelně živého snu, zdálo se mi, že mě v křoví někdo našel a nožem mi prořízl krk. Byl jsem dost šokovaný a dlouho jsem pak nemohl usnout.

*****

Za svítání se rozpršelo hustěji, ale já si aspoň trochu odpočal. Sbalil jsem si věci a vyrazil zpět, pevně odhodlán najít své společníky co nejdříve.

Na trávě u kasina, kousek od budovy, která se mi málem stala osudná, byly ještě pořád vidět krvavé skvrny, které dešť nesmyl. Obhlédl jsem okolí, ale kromě několika

střepin z granátu, pár prázdných nábojnic a krve tady nic nezbylo. Zamířil jsem ke kasinu.

Před kasinem stála zrudlá, ospalá hlídka s kopím v ruce.

„Trochu brzo na návštěvu kasina, ne?“ řekl mi hlídač.

„Mír s tebou, jdu jenom kolem. Hledám dva přátele, muže a ženu, oba asi takhle vysocí,“ naznačil jsem rukou. „Na očích měli podobná skla jako já a...“

„Vím, koho myslíš,“ přerušil mě. „Včera večer tady chvíli byli, ale od té doby jsem je neviděl.“

„Díky, půjdu se po nich podívat,“ odpověděl jsem mu a pomalu vyrazil. Takže až sem se dostali, pokud se nedostali do té noční přestřelky, snad by mohli být ještě v pořádku.

A o nějakou dobu později jsem je potkal ve skupině několika lidí, z nichž jsem poznával jenom dva obchodníky, ke kterým jsem se před časem přidali. Ulevilo se mi.

Akuki i Tiki vypadali v pořádku, nezranění, nepřišli ani o svá zavazadla. Konečně dobrá zpráva. Přesto ve mě ale zůstalo něco z toho tísnivého, děsivého pocitu, který mě pronásledoval skoro celý včerejšek a dnešní noc.

Privítali jsme se několika slovy a společně zamířili ke kasinu, kde hodlali obchodníci něco prodat a vyměnit. A my pozorovat a případně nenápadně dokumentovat.

„Jaká byla noc?“ zeptal jsem se.

„Divoká, kolem se střílelo,“ odpověděla Akuki.

12 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

„Jo, já vím, málem jsem se toho zúčastnil,“ řekl jsem suše a několika slovy jí odvyprávěl své noční zážitky.

Jeden z mužů ve skupině se ke mně přitočil a ukázal na mé dva meče.

„Sto osm draků?“ zeptal se.

Nechápal jsem, o čem mluví, a tak jsem odsekl: „Ne, šest šedesát šest!“

Zasmál se a nechal mě být, až později jsem si uvědomil, že se ptal, jestli patřím ke klanu novodobých samurajů, o kterém jsem několik zmínek slyšel, bandě válečníků, která si říká sto osm draků. Zřejmě nosí stejné meče, jako já. Doufám, že si mě s nimi nesplete někdo, kdo má s draky nevyřízené účty. Ale schovávat své meče nebudu, jsem na ně hrdý a umím s nimi velmi dobře zacházet.

Kasino už se pomalu probudilo, před vchodem hořel malý ohýnek a kolem se trousili hlídači, návštěvníci a především obchodníci. Naši dva obchodní společníci se vrhli do práce.

„Dobře, uříznu ti kus chleba, na šířku nože, a ty mě za to dáš tři cigára.“

„Ne, dvě. Ale kdybys přidal kus špeku...“

„Dobře, kousek špeku a chleba za tři cigára a trošku rumu.“

„Ale dej mi poctivej kus. Ubalím ti ty cigára...“

S mírným pobavením jsem sledoval kšefty kolem sebe. Hlavním artiklem bylo jako všude jinde jídlo a voda,

vyměňované za různé drobnosti, cigarety ze špatného tabáku a nekvalitní alkohol, pálený kdo ví kde a kdo ví z čeho.

Od Tabáčníka jsem dostal kus chleba, trochu vody a především cigáro, hned mi bylo mnohem lépe. Nepršelo na mě, byl jsem s přáteli, v žaludku mi nekručelo a páchnoucí dým mě škrábal v krku.

Vyptal jsem se na události včerejší noci a od místního strážce se dozvěděl to, co jsem čekal.

„Nějací mizerní nájezdníci, vtrhli sem a hodili nám sem pár granátů,“ pokrčil rameny. „Docela tady včera řádili, ale zahnali jsme je nedaleko do jednoho baráku a odpravili je. Není radno zahrávat si s Torekem.“

Zalitoval jsem, že jsem neposlechl zabijácké nutkání a ty dva nepodřezal, mohl jsem získat vděčnost místního mocipána. Příště, až mi budou instinkty velet zabij, asi je poslechnu.

Objevilo se několik Stalkerů – Sběračů, kteří začali vyměňovat nalezené poklady. Byl jsem svědkem prodeje podivných barevných skleněných kuliček. Dívenka, která je koupila, šťastně povykovala a chlubila se svému společníkovi, který ji ale rozmrzele usadil:

„A až budeme mít zítra hlad a nebudem si mít za co koupit žrádlo, tak budeme kousat do toho, co, ségra? Přestaň kupovat nesmysly!“

Zajímavá sbírka existencí, mou pozornost upoutal především vousatý mužík s velkou palicí v zakrváceném plášti, který na otázku zda je řezník nebo doktor,

14 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

odpověděl že tak trochu od obojího. Pak začal plánovat nájezd na mutanty, tvrdil, že by jednoho potřeboval na pokusy.

„Torek včera povídal, že dá za muťáka vodměnu,“ vmísil se kdosi do hovoru a ukázal na plakát. Stálo na něm rozmazaným písmem WANTED MUTANTS.

„Prej dá dvacet zátek za zdechlinu,“ přidal se někdo jiný.

Jak už jsem stačil vyrozumět, Torek byl majitel a pán kasina. Dvacet zátek byla docela slušná suma, dost na jídlo, vodu a pár cigaret, pokud byl člověk střídmy.

Opatrně jsem se přidal do hovoru a vyzvídal. Zjevně tady v okolí pár mutantů pobíhalo a chtěl jsem být připraven. Ale některé historky, které se povídaly, mi připadaly kapku přehnané.

„A mutanti jdou po ženckých. Sou sterilizovaný, nemůžou mít malý mutanty, musej to udělat lidský ženský a tý se pak naroděj muťáci.“

„Fuj,“ odpověděl jsem. „Mno, aspoň že chtějí ženský, při představě že by si takhle chytali i chlapy...“

Otrásl jsem se a hrůzná myšlenka vyvolala znechucení i u ostatních.

Tiki se hovoru moc neúčastnil, místo toho pilně tahal dřevo na oheň a u plápolajících plamenů se sušil tak aktivně, až hrozilo, že vzplane. Ale Akuki jsem nikde už nějakou dobu neviděl.

Chvíli jsem se po ní sháněl a pak se dozvěděl, že se vydala hledat vodu. Obrátil jsem oči v sloup. Šla sama,

bez doprovodu, beze zbraně. Jasně, její hledačský talent vyžaduje klid, ale jak na ni mám dávat pozor a bránit ji, když mi dělá takovéhle věci?

Vzal jsem si od Tabáčníka na uklidnění další cigáro a přidal se do hovoru o dobách minulých. Vyvolal ho kousek jemného toaletního papíru, který nabízel podezřelý chlápek v modrém, s rukama ovázanýma hadry.

„No jo, jemnoučkej,“ říkal mu na to jeden z obchodníků. „Tos měl štěstí, žes ho našel nenavlhlej. Zkus ho nabídnout Torekovi, už je postarší, svalstvo má ochablé...“

Zasmáli jsme se. Pořád jsme postávali u vchodu, já neustále chodil kolem a díval se, jestli někde nezahlednu Akuki.

Řeč došla i na technologie, nechal jsem se trochu nacytat a tak jsem své znalosti načerpané z ještě fungujících prastarých přehrávačů a knih z Vaultu maskoval tím, že mě zajímají spíše praktické věci. Jeden z Technologů, vyznavačů techniky, mě vysloveně pobavil – byl všude možně ověšený starými paměťovými čipy, které nosil jako talismany, a básnil o tom, že pokud někdy najde někoho znalého starých technik, nechá si je strčit do hlavy a stane se moudřejším.

Z techniky se stala záležitost magie, artefakty pradávných věků. Kolik nás asi zůstalo na světě, kteří měli o jejím fungování aspoň povšechné znalosti? Jak dlouho bude trvat, než se civilizace zase obrodí a budeme schopní staré znalosti použít pro výrobu nových předmětů?

16 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

Nebo všichni skončíme rukou mutantů?

Řeč se z toaletního papíru stočila na náhražky, společně s obchodníkem prodávajícím různé chemické zboží jsme odsoudili pitomce, kteří si klidně vytírají zadky často nesmírně důležitými a nenahraditelnými knihami.

Doktor ve zkrvaveném plášti se domlouval s velkým, dobře vybaveným Stalkerem, že by společně vyrazili na mutanty, a snažili se sehnat další. Když se ptali mě, pokrčil jsem rameny a odmítnul. Mou povinností bylo hlídat Tikiho, jeho fotoaparát a Akuki, plus dávat pozor na ty dva obchodníky, se kterými jsme se dali dohromady.

Nepřítomnosti Akuki mi dělala starosti. Když odněkud dorazil udýchaný špinavý človíček a tvrdil, že zahlédl někoho, snad mutanty, vyvolal tím mezi osazenstvem docela zájem.

„To by se mělo zkontrolovat!“

„No, něco bych na to měl,“ prohlásil jsem. „Vylezu nahoru na věž a podívám se po nich.“

Kasino stálo skoro na kopci, byl z něj dobrý výhled na údolíčko, především z horního patra věže.

„Nic neuvidíš.“

Ušklíbl jsem se.

Odněkud se vynořil starší muž se stříbrnými prošedivělými vlasy.

„Jestli něco najdeš, je tam telefon. Stačí zvednou sluchátko, zatočit klíčkou a my tě tady uslyšíme,“ oznámil mi důležitě. Tipnul bych si, že to bude Torek, místní šéf.

Technika, kterou měl, mě opravdu překvapila. Vážně tam byl telefon a vážně fungoval!

Sundal jsem si brýle, bylo pod mrakem, šero, takže jsem je nutně nepotřeboval. Pak jsem vytáhl z pouzdra binokulár a začal zkoumat okolí.

„Přes to vidíš? To je dalekohled?“ zeptal se mě jeden z hlídačů.

„Jo.“

„Už jsem o tom slyšel, ale vidím to poprvý. Můžu si to pak zkusit?“

„Pak.“

Mělo mě to napadnout dřív, řekl jsem si. Mohl jsem se podívat po Akuki. Tiki začínal být nervózní a já taky.

U budovy na protějším kopci se něco dělo. Dvě postavy tam něco kutily u dveří a pak vlezly dovnitř. Z domu se kouřilo, asi tam někdo něco vařil. Nebo to tam vypalovali.

Asi na půli cesty, dole v údolí, jsem zahlédl tři postavy. Pomalu šly od nás a vztekle gestikulovaly. Zaostřil jsem.

Vsadil bych se, že to jsou mutanti, ačkoli to na dálku nešlo poznat.

„Vidím tři postavy, míří někam pryč od nás, snad k tomu velkému baráku, ze kterého se kouří. Jeden je v červených hadrech, druhý má na sobě něco modrého, třetí je takový nevýrazný, snad šedý nebo hnědý. Mají zbraně.“

„To budou ti mutanti, ukaž!“

18 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

Předal jsem dalekohled a ukázal muži, jak ho zaostřit.

„Jo, to jsou oni, jdou pryč!“

Vzal jsem si dalekohled a ještě se chvíli rozhlížel, po Akuki ani stopa, tři mutanti zmizeli za terénní nerovnosti. Slezl jsem z věže.

„Šli pryč.“

„Drzí parchanti,“ zahučel někdo. „Měli bychom jít po nich!“

Pokrčil jsem rameny. Zatím to můj boj nebyl.

Tiki měl viditelně starost.

„Neboj se,“ uklidňoval jsem ho. „Ještě chvíli počkáme a pak se ji vydáme hledat. Třeba za chvíli přijde.“

Moc mi to nevěřil. Já si sobě taky moc nevěřil, však už byla pryč minimálně hodinu.

Ale měl jsem pravdu, za chvíli se objevila a hned nás začala shánět dohromady.

„Nedaleko odsud jsou Děti Gai,“ řekla nám. „Nabízí nám přístřeší a jídlo, výměnou za ochranu,“ podívala se po mně. Pokrčil jsem rameny. Nebylo by to poprvé, co naše výprava za něco platí mými svaly a zbraněmi. Děti Gai byli pacifisti, mírumilovní zemědělci, bylo až s podivem, že stále přežívali. Jídlo mívali dobré, neměl jsem nic proti tomu, přesunout se z kasina plného podivných existencí na nějaké klidnější, méně zakouřené místo. Nelíbila se mi jenom jedna věc, údajné místo Děti bylo mnohem blíž mutantům. Ta skupinka totiž šla sotva pár set metrů od budovy, kde měly Děčka být.

Na druhou stranu, třeba budou mutanti mírumilovní,

nebo aspoň opatrní. Pokud by byli jenom tři a neměli střelné zbraně, docela jsem si troufal odrazit je sám, nebo aspoň přesvědčit, že by při útoku zaplatili příliš velkou cenu.

A tak jsme se sbalili a opatrně se vlhkým lesem přesunuli k velké, téměř rozpadlé budově. V jedné z velkých místností v přízemí, která snad kdysi sloužila jako ubytovna, byla část prostoru oddělená zástěnou a zpoza ní se kouřilo.

Cestu nám zastoupil velký Stalker, kterého jsem si všiml už předtím v kasinu, s brokovnicí v ruce.

„Se zbraněmi dovnitř nesmíte,“ upozornil nás.

Takže Děti už si nějakou ochranu našly. „Jen si tam hodím věci,“ uklidnil jsem ho. Sundal jsem si svrchní černý plášť nasáklý vodou, mošnu a spacák. Pak jsem se vrátil do velkého hangáru před místností, kde už se vesele usadili mí společníci. Stalker si mě podezřívavě prohlížel.

Podal jsem mu ruku.

„Shigor. Chráním tu partu, takže obrana tohohle místa je teď i moje starost.“

Chvilí váhal, ale pak mi ruku stiskl. „Samotář. Sběrač.“

Pak dodal: „Těžká doba, když si musí Sběrač vydělávat na jídlo jako nájemný strážce.“

„Mizerný sběr?“

„Ani ne, vrátil jsem se nedávno z Plzně. Dost dobrý úlovek, šperky, pár užitečností, ale už to tam začíná být vysbírané.“

20 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

„Aha. Hele, nešel ty jsi s doktorem na ty mutanty?“

„Šel, našli jsme jejich hnízdo, ale pak jsme to vzdali a vrátili se, bylo jich tam moc.“

„Kde?“

Mávnul rukou a potvrdil mé podezření. Další polorozpadlý barák na kopci, který jsem si předtím prohlížel dalekohledem. Nepříjemní sousedi.

Akuki něco probírala s Děťmi. Přemýšlel jsem, jestli by nebylo nejlepší přesvědčit ji, že je na čase sbalit se a přesunout se někam jinam. Hodně daleko.

Byli jsme sice docela dobří přátelé, ale já pro ně byl především hrubá síla, podivný Krtek se spoustou zbraní. Ačkoli se s námi kmen Vlků už nějakou dobu mísil a patřili jsme hodně k sobě, mezi lidmi z povrchu a podzemí bylo pořád mnoho rozdílů v náhledu na svět. Ne poprvé jsem zalitoval, že nebyli na výpravu vybráni jiní. Ale z Krteků byl jenom málokdo ochotný riskovat výpravu ven.

Tok mých myšlenek něco přerušilo. Snad jsem něco slyšel, snad jsem něco vycítil, ale najednou jsem vyskočil, celý napružený. Pocit nebezpečí zesílil.

Pak jsem zahlédl zdroj svého neklidu. Po cestě pomalu vykračovali dva mutanti, zahalení do hader. Byli to ti, které už jsem si předtím prohlížel skrze čočky dalekohledu.

„Mutanti,“ řekl jsem chladně. Samotář se otočil s brokovnicí v ruce. Zacouvali jsme ke vstupu do místnosti, kde byli ostatní a sledovali okolí.

„Hej, vy tam,“ zavolal jsem do místnosti. „Jdou mutanti, tak si radši dávejte pozor.“

Pokud chcete upoutat něčí pozornost, není nad to zařvat varování před mutanty. Docela to zabralo.

Mutanti šli docela drze po cestičce, ani se nekryli, jenom se rozhlíželi. S trochou štěstí by se mi je podařilo pistolí trefit, nechtěl jsem ale plýtvat cennými náboji. Jeden z mutantů měl luk, druhý jakýsi palcát nebo palici.

„Necháme je přijít blíž,“ řekl jsem tiše.

Mutanti ale s mým plánem nechtěli spolupracovat, drželi se od nás na slušnou vzdálenost a obhlíželi terén. Mizerové.

Po cestě od kasina někdo šel. Vyhlédl jsem zpoza rohu, byli dva. Jednoho jsem poznával, byl to ten podivně mluvící týpek z kasina, měl jsem pocit, že i druhého jsem tam zahlédl.

Křiknul jsem na ně varování, ale nevšímavě šli přímo k mutantům. Díval jsem se na ně docela nevěřičně.

„Co to dělají, idioti?“ zavrčel jsem.

„To jsou ti Ostraváci, co sem nedávno přišli, prý z uhelných dolů. Jsou to nějácí mutantofilové,“ odplivnul si Samotář. „Myslel jsem, že makají pro Toreka.“

„To rozhodně makali. Ale teď to vypadá, že mají jiné plány.“

Chvilku se mezi sebou bavili a pak společně odkráčeli pryč, směrem k údajnému hnízdu mutantů.

„To mě poser,“ řekl jsem tiše. „Na ty týpky radši bacha.“

22 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

„Tak nějak.“

Vešel jsem do zakouřené místnosti.

„Mutanti to zase zabalili, odešli, jenom si to tady okukovali. Ale odešli dohromady s dvěma týpkama z kasina, s těmi co divně mluví.“

Všiml jsem si kouřícího kotlíku a pokračoval jsem:

„Mohl bych taky dostat čaj?“

„Počkej chvíličku, hned dáme vařit další.“

Než se čaj uvařil, přišli dva další muži – jeden měl oblečení ze sešitých tlustých kusů kůže ozbrojený podobným mečem, jako nosím já, druhý vypadal normálněji, ale byl ozbrojený podivnou dlouhou kovovou trubkou. Podle toho, jak ji nesl, jsem tipoval, že to bude nějaká podivná střelná zbraň. Později, nad čajem, mi potvrdil, že je to „mušketa“. Nabíjená zepředu, hrst prachu a olova, jeden výstřel a pak dlouho nic. No, každý si pomáhá, jak může.

Jeho společník se divil, proč jsme mutanty nepozabíjeli, když už nám sem lezli. Pokrčil jsem rameny.

„Nepřišli dost blízko. Navíc se pak objevili dva týpkové z kasina, dali se s nimi do řeči a odtáhli s nimi.“

„Cože? To musí být ti Ostraváci, před Torekem pořád mutanty hájili. Tvrdili, že u nich v dolech mutanty mají, makají prej za dva.“

„No, s trochou štěstí je mutanti sežerou,“ zamumlal jsem.

Nebyl jsme daleko od pravdy. O chvíli později se

oba Ostraváci vraceli poklusem. Zamířili k nám, udýchaní, vypadali vyděšení.

„Copak?“ zeptal jsem se uštěpačně. „Nedorozumění mezi kamarády?“

„Ech, ty cipy,“ řekl jeden z nich. „Normalně sme se bavili a oni se do nas najednou pustili, chtěli nas zabit. Museli sme zdrhnout.“

„Mutantům nemůžete věřit.“

A vám dvěma se taky moc věřit nedá, dodal jsem v duchu.

Oba podezřelí mutantofilové ještě chvíli chodili kolem, ale možná je znervózňovalo, jak se na ně všichni dívají, a tak nakonec odtáhli zpátky do kasina. Ulevilo se mi.

Mutanti ještě několikrát sondovali kolem, ale nikdy si netroufli dost blízko, pořád jsme viděli jenom ty tři. Začínaly mě svrbět prsty a nebyl jsem sám, Sběrač Samotář měl zjevně taky toulavé nohy, kdyby nečekal, až mu dají Děti Gaii nějaké jídlo za poskytovanou ochranu, možná by už vyrazil někam ven.

Několik doušků hrozného alkoholu, který mi nabídl všestranně zásobený obchodník, mě zahřálo a trochu uklidnilo, stejně jsem ale neustále paranoidně koukal kolem. Naše ležení, nebo spíš Děti Gaii navštívilo několik dalších lidí, většinou přišli za obchodem, kolega s tabákem dělal kšefty.

Nejpodivnější návštěvník měl na hlavě kapuci

24 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

z kovových kroužků, na čele kříž a vedl podivné řeči. Dozvěděl jsem se o něm, že patří do řádu Templářů, dalšího z místních válečnických klanů. Debata s ním trochu zahrnala nudu a nervozitu, kterou jsem trpěl.

Pak se ale konečně začalo něco dít. Objevil se řezníko-doktor, zjistilo se, že dochází voda a že mutanti v hnízdě mají pramen. A tak se narychlo zorganizovala malá trestná výprava na mutanty, nebo spíš pro jejich vodu. Akuki a jedna dívka od Děti Gaii jako hledačky vody, já, Samotář, Doktor, muž s mušketou a jeho přítel s mečem jako bojový doprovod. Přidal se k nám i Tiki, který zjevně nechtěl zase čekat, až se Akuki někde objeví. Vyrazili jsme na cestu, pomalu a opatrně. U dětí Gaii zůstalo jenom několik lidí, jako ochranka tam dočasně úřadoval další Sběrač.

Po čase jsme si všimli, že za námi jdou ti dva Ostraváci, mutantofilové. Začali jsme si pečlivě hlídat i záda. Nikdo z nás jim moc věřit nechtěl.

Mutantí hnízdo byl velký, dvoupatrový a značně zchátralý barák. Nechali jsme ženské s Tikim vzadu a pomalu vkráčeli dovnitř, zbraně připravené. Měl jsem v ruce pistoli, meč povytažený a připravený tasit. Nikde nikdo.

Pak Mušketýr zavolal a rozběhl se, na druhé straně budovy, za rohem, se objevil nějaký pohyb. Mutant.

Ujistil jsem se palcem, že mám 1911 odjištěnou a nataženou, jen tak pro jistotu. Slyšel jsem běžícího

mutanta, obíhal budovu. Přiklonil jsem se k jednomu z vymlácených oken a chvíličku čekal. Mutant vyrazil zpoza rohu a běžel plnou rychlostí k vchodu, to nám chtěl vpadnout do zad a postřílet nás tím lukem? Mušketýr ho pronásledoval. A tak jsem namířil a vystřelil. Znovu. Znovu. Mutant jenom otočil pohled a utíkal dál, s každým zásahem kulky se otrásl, objevila se krev, ale nevyšimavě běžel dál. Pátý výstřel, skoro určitě i pátý zásah.

Zařvala brokovnice a hrst broků rozervalo mutantovy hadry a i jeho nazelenalé maso, konečně to vypadalo, že mu to nějak ublížilo. Vypustil jeden šíp, ale netrefil se, hledal další cíl, ale vyrazili jsme na něj nejméně tři – já, Samotář s brokovnicí a chlapík v kůži s mečem.

Mutant byl už zjevně vážně zraněný, náboje docházely a navíc to vypadalo, že pětačtyřicítka nemá účinek, který bych čekal. Hnaný adrenalinem a vztekem jsem tasil meč a vyrazil na mutanta.

Viděl jsem šíp letět, pomalu se ke mně blížil, stačilo jenom mírně ukročit, nebo ho odrazit mečem, ale z nějakého důvodu jsem si dokázal uvědomit jenom jednu věc – on na mě vystřelil.

A zasáhnul, šíp mě zasáhl do strany hrudníku, někde mezi poslední žebra. Zařval jsem a skočil po mutantovi. Ten už ale ležel na zemi, přetátý mečem vejpůl.

Ulomil jsem šíp a zkoumal své zranění. Naštěstí to nevypadalo nijak extrémně vážně, bolelo to docela dost, ale měl jsem štěstí v neštěstí, šíp z mizerného luku ztratil větší část energie průletem mým koženým pláštěm a hrot

26 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

se sotva dokázal dostat mezi žebra. Neměl ani zpětné háčky, podařilo se mi ho vytáhnout. Někdo, myslím že Samotář, mi podal kus docela čistého obvazu a rozběhl se připojit k boji. Mušketýr vyměnil svou neohrabanou zbraň za luk mrtvého mutanta.

Snad to bylo vyprcháním adrenalinu, snad šokem, snad vztekem sám na sebe, že jsem se nechal takhle pitomě zasáhnout (navíc ranou, které bych se normálně snad i dokázal vyhnout), ale přepadla mě slabost. Ztěžka jsem si sedl na zadek a začal bezradně přemýšlet, kterak si obvázat díru, ze které pomalu vytékala tmavá krev.

„Jsi zraněný?“ zeptala se Akuki. Slyšel jsem, jak ostatní dobíjejí zbytek mutantů vevnitř, šlo jim to pomalu, zjevně byli i ostatní ze stejného tvrdého těsta, jako rozsekaný a rozstřílený lučištník, ležící nedaleko.

„No, už mi bylo líp, dostal jsem šípem. Přežiju.“

„Ukaž, kam tě trefil?“

Ukázal jsem jí místo zásahu. Ohmatala ho, nacpala do rány nějaký prášek, převázala mi ránu a pak kolem mě začala obcházet, máchat bylinkami a něco mumlat.

Zatracení divoši a jejich „kouzla.“ Proč jsem se nenarodil o sto let dřív, před Apokalypsou, kdy byli lidi civilizovaní a vzdělaní?

Ale ať už pomohly bylinky nebo něco jiného, škrubání v ráně zesláblo. Pořád jsem se cítil mizerně, ale ne tolik, jako ještě před chvílí. Poděkoval jsem.

Seděl jsem před barákem jako zadní hlídka, poslouchal řev a řinčení zbraní, kdy mí spolubojovníci

pomalu dobíjeli posledního mutanta, a přemýšlel. Většinou jsem se vztekal sám na sebe, nebylo to poprvé, co jsem byl zraněný, ale tohle bylo opravdu pitomé. Navíc jsem měl nepříjemný pocit, že to podivné pálení způsobilo nějaké svinstvo na šípu.

Přišli Ostraváci. Sledoval jsem je s koltem v ruce, ale vypadalo to, že na nás nic nechystají, nebo že si netroufají, pomohli s finální likvidací mutantů. Byla tam voda a prý dokonce pitná, zbytek výpravy jí nabral spoustu. Zaslechl jsem něco o jakési „svatyni“ u které něco vyváděla Gaianka, ale bylo mi to upřímně fuk. Všechno mi začínalo být fuk, propadal jsem hrozně apatii.

Doktor si mě prohlédnul, prohlédnul šípy, které ještě pořád měl Mušketyr a pak mu doporučil, aby je odhodil. Polohlasně prohodil „A po tom trefeným bude do večera.“

Překonal jsem apatii a nechuť k pohybu. Vstal jsem a přikulhal se blíž, ani nohy mě nějak nechtěly poslouchat.

„Cože? Zopakuj to, doktore.“

„Mutanti měli na šípech nějaký sliz. Řekl bych, že do večera zkápneš, pokud ne něco horšího. A tobě radím, zahod' ten luk. A hlídej si ruce, pokud se ti na nich objeví nějaká vyrážka, bude ještě čas je uříznout.“

Že umřu, ten pocit jsem měl taky, už od včerejška, nicméně doktorovo blekotání mi moc důvěryhodné nepřipadalo. Byl to přece jenom spíš řezník, než doktor.

Mutantí sliz? Co je to za blbost?

Spíš hrot namočili do svých hoven a mě čeká pořádná infekce.

Pomalů jsem se dobelhal s ostatními až k sídlu Děti Gaii. Tabáčníkovi jsem zabavil cigaretu a trochu té příšerné přepálené vodky, nebo co to bylo. Trochou jsem si vymyl ránu, štípalo to jako svině, trochu jsem nalil do sebe. Pak jsem si lehl na spací podložku a snažil se odpočívat.

Možná jsem si dokonce i zdřímnul. Na půl ucha jsem sledoval místní hovory, koutkem oka sledoval podivnou malbu, kterou uhlem stvořil na zdi ten podezřelý mužík v modrém, co ráno nabízel v kasinu toaletní papír. Byl to jakýsi ornament a uprostřed něj bylo napsáno MALE a pod tím FACTORIUM. Týpek se vypytał lidí, jestli náhodou nevědí, co to má znamenat, ale zřejmě nikdo netušil. Mě to připadalo jako nápis v angličtině, ale jako všechno ostatní mi to bylo docela jedno.

Ještě několikrát jsem si mírně zdřímnul. Ta apatie a stav oblnutí, za to zřejmě mohly bylinky, které do mě nacpala Akuki. Ale už to snad trochu přecházelo.

Na druhou stranu ten nepříjemný pocit pálení byl zase o něco intenzivnější.

Několikrát mě z odpočinku probrala menší panika, týkající se jak jinak mutantů. Zjevně jich bylo víc, než jsme v jejich hnízdě našli, a ač jsme jich pár pobili, zase získali zpět svou drzost.

Z kasina se k nám dostala špatná zpráva – Toreka a jeho ochranku někdo odpravil, údajně ti dva Ostraváci,

kteří pro něj pracovali, ale nikdo nevěděl, jestli to byli opravdu oni, nebo ne. Děti Gaii začaly diskutovat, jestli by nebylo rozumnější se přesunout do budovy kasina, které by bylo přece jenom lépe chráněné. Malá skupinka tam vyrazila, zjistit, jak situace vypadá. Jelikož souběžně s tím zmizela i Akuki, předpokládal jsem, že šla s nimi.

Mutanti se objevili ještě několikrát, zjevně se nás snažili vyprovokovat k otevřenému střetu. Raději jsem si sbalil věci a připravil se na rychlý přesun. Pořád mi nebylo moc dobře, ale na přesun (rozuměj útek před mutanty) jsem si troufal.

Jednou dokonce vtrhli až dovnitř do komplexu budov, kde jsme byli. Ze stínu u dveří jsem pozoroval šarvátku, do které se zapojilo několik mutantů a lidí. S odjištěnou pistolí jsem čekal na vhodnou příležitost, na boj zblízka jsem se nějak necítil. Vhodná chvíle nastala za okamžik, mutant či mutantka od hlavy k patě zahalený v zelených hadrech zle tísnil jednoho z našich, šermíře Draka, který se zúčastnil výpravy do hnízda a také někde přišel ke zranění. Pomalu ustupoval a držel si mutantu od těla. Namířil jsem a pečlivě dvakrát vystřelil. Zasáhly obě rány a zmutovaná zrůda s přiškrceným sípáním chcipla. Ostatní se stáhli. Pomalu jsem vyšel ven a rozhlížel se.

Mezi skupinou mutantů stál človíček v kožených hadrech a dlouhými vlasy, kterého jsem si všiml už dřív. Stáli kolem něj, ruce měl složené v podivném gestu a něco jim říkal. Mutanti si k němu zjevně netroufli jít, nakonec se stáhli.

30 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

Kvůli tomu týpkovi vznikla menší hádka, troufnul si nám tvrdit, že jsou mutanti mírumilovní, že jemu stačilo říct, aby mu dali pokoj, že s nimi nemá spor. Jelikož jsem si dobře pamatoval gesto, kterými je držel v šachu, udeřil jsem na něj a obvinil ho, že se psionikem chce jenom málokdo bojovat.

Dožral mě do té úrovně, že jsem začal naznačovat, co všechno by se s otravným mutantofilním psionikem dalo dělat, vesměs to zahrnovalo oheň. Jemu se to řekne, nebojovat, když mu stačí soustředit se a nešťastníkovi, který se mu znelíbil, vyteče mozek ušima. Označil jsem si ho v duchu jako prioritní cíl, naprosto nedůvěryhodného, ale než jsem stačil nějaké plány realizovat, stalo se něco důležitějšího.

Mutantům se podařilo zajmout nějakou dívenku, pokud se nepletu, byla to ta, která jásavě nakupovala skleněné kuličky a další cetky, její brácha z toho byl zjevně nešťastný. Ale skupina mutantů, která si ji s nadšeným houkáním odváděla, byla příliš velká.

Množili se jako krysy, každou chvíli se objevil další a další, jakoby je sem něco přitahovalo.

Situace byla opravdu neudržitelná, jak jsme se za chvíli shodli.

„Nemůžeme tady čekat,“ řekl jsem Tikimu. „Pokud tady zůstaneme, nakonec se tady sejde dost mutantů a zavalí nás. Zatím nás jenom zkoušejí, provokují, ale je jich čím dál víc. Vezmeme věci a zabalíme to tady. Co nejrychleji.“

„A Akuki?“

„Je v kasinu, vezmi její věci. Lidi, seberte se a padáme. Každou chvíli tady můžou být mutáci zpátky a tentokrát si nebudou chtít jenom hrát.“

A tak jsme se přesunuli do kasina, stejně jako většina lidí z okolí. Hledal jsem Akuki, ale od Děti Gaii jsem se dozvěděl, že s nimi vůbec nešla. Bylo to pro mě velmi nepříjemné překvapení. Ale zjevně nikdo nevěděl, kam se ztratila, nejenom já jsem dospěl k názoru, že vyrazila do kasina.

Tváří v tvář vnější hrozbě byly rozdíly mezi kmeny, zaměstnanci kasina a obchodníky zapomenuty, společně jsme začali připravovat budovu na obléhání.

Akuki pořád nikde.

A začaly se objevovat první problémy. Jako první dorazila Vlastovka, dívka, kterou před sotva hodinou dvěma unesli mutanti. Měl na sobě namalováno několik nápisu červenou barvou ve stylu „miluju mutanty“, „mutanti jsou super“ a podobně. Odmítala říct, co jí udělali, neustále vrískala, že je třeba jít na ně a pokoušela se sestavit trestnou výpravu. Naštěstí se k ní nikdo neměl. Jenom padlo několik podezření, jestli se i z ní už nestal mutant, nebo v sobě nějakého malého nemá, ale doktor řezníkovič si ji prohlédl a prohlásil, že je pořád člověk.

Horší byl modře oblečený týpek, který před tím čmáral po zdech nápis Malefactorium, začal totiž budit menší paniku.

32 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

„Musím vám to říct. Mutanti mě nesmí zabít. Ve chvíli, kdy mě dostanou, stanu se něčím hrozně nebezpečným, něco, co vás může všechny zahubit.“

„Co to meleš za blbosti?“ setřel jsem ho podrážděně.

„Jak jsem říkal, stanu se něčím jiným. A všechny vás zabiju.“

Vytáhl jsem z kapsy nůž. „Tak to bych tě měl podříznout teď hned,“ zavrčel jsem.

Zavrtěl klidně hlavou. „To by nepomohlo. Jakmile moje duše začne opouštět tělo, vstoupí do mně Malefactorium. Všichni zemřete.“

„Hovadina,“ odplivnul jsem si. „Co tě takhle polít petrolejem a zapálit, dáš pak pokoj?“

Ani jsem se s ním nesnažil vybavovat, připadalo mi, že to nemá smysl. Další náboženský poblouzněnec, z nějakého důvodu je dneska najdete všude. Mnohem víc mě zajímala Akuki. A nejenom mě, Tiki byl jako na trní.

„Půjdu se po ní podívat,“ uklidňoval jsem ho.

„Jdu taky. Myslíš, že by mi mohl někdo půjčit aspoň dýku?“

Pousmál jsem se. Vytáhl jsem krátkou čepel a podal mu ji.

„Umíš s tím zacházet? Za tenhle konec to drž, tím druhým píchej a sekej do lidí, teda vlastně mutantů. Pojd’.“

Nakonec jsme se vydali Akuki hledat čtyři. Já s Tikim a k mému překvapení Malefactorián s hledačkou vody od Gaii. No, alespoň budeme mít větší šanci. Vyrazili jsme do dvou směrů, s nadějí, že ji snad někde najdeme, ačkoli

jsem si moc dobře uvědomoval, že je to jak s hledáním jehly v kupce sena. Může být kdekoli. Hlas rozumu mi našeptával, že je už v hnízdě mutantů, nebo někde rozpáraná, a já zbytečně opouštím jediné alespoň trochu bezpečné místo v okolí, ale odmítl jsem ho poslouchat, slíbil jsem, že na ni budu dávat pozor.

Pomalou jsme kráčel bahnitou stezkou lesem a rozhlížel se kolem, několikrát jsem umravňoval Tikiho, ať nespěchá a jde opatrně.

Opatrnost se vyplatila. Ušli jsme sotva pár set metrů, když jsem za zatáčkou zahlédl velkou pestrobarevnou masu, vzdálenou tak půl kilometru.

„Zdrhej,“ křikl jsem na Tikiho. „Zdrhej co nejrychleji zpátky!“

Jedno mu musím uznat. Vlastně dvě věci. Když bylo třeba, poslechl okamžitě a utíkal rychle.

Kouknul jsem se dalekohledem, znepokojeně zavrčel a rozběhl se za ním.

Mutantů byla pořádná banda, nejmíň dvě desítky, naprosto klidně a sebevědomě si to mířili k nám. Nemohl jsem běžet plnou rychlostí, tak jsem jenom lehce klusal, zatím jsem měl čas, mutanti si nás nevšimli a šli pomalu.

„Utíkej,“ povzbudil jsem Tikiho, který se po chvíli zastavil a ohlédl se na mně. „Utíkej do kasina, řekni ostatním, že už jdou a je jich aspoň dvacet.“

Poslechl. Přemýšlel jsem, že bych tady nastražil nějakou past, ale skoro všechny věci jsem si nechal v kasinu, chtěl jsem být co nejméně zatížený. A tak jsem

34 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

pomalu doklusal až skoro ke kasinu, kde jsem potkal partu Krys.

„Už jdou, zalezte, sakra,“ zavolal jsem na ně.

„Budeme v lese, napadneme je zezadu!“ dočkal jsem se okamžité odpovědi.

„Tak si dejte bacha, je jich aspoň dvacet,“ rozloučil jsem se s nimi a vběhl do kasina.

„Připravte se, kurva fix! Už jdou a je jich pořádná banda!“

Kasino byla velká jednopatrová budova, ze které se do výšky dalších dvou pater zvedala malá věžička, čtvrtí, k čemu kdysi sloužila. Každopádně mutanti zaplatí za útok krvavou daň. Neviděl jsem u nich žádné střelné zbraně, s výjimkou dvou luků. Pokud zablokujeme spodek a obsadíme plochou střechu a schodiště ve věži, čeká je tvrdý boj. Na schodišti už někdo příčinlivě vybudoval blokádu a připravil několik plechovek s petrolejem na uvítanou.

Mít pár bouchaček a především dost nábojů, odrazili bychom je, i kdyby jich bylo pětkrát tolik. Jenomže s náboji to bylo hodně špatné. Zřejmě jenom já jich měl trochu víc. Sundal jsem si těžký kožený kabát – před kovovou čepelí příliš neochrání a překážel by, nechal jsem si jenom zbraně za pasem. Moje kombinéza vyvolala několik podezřívavých pohledů, ale nikdo ji nekomentoval. Odpočítal jsem ze své značně ztenčené zásoby několik nábojů dvěma chlapům s pistolemi se stejnou ráží jako můj Colt, zkontroloval, jestli je 1911 nabitá do plna a vyhlížel mutanty, nic moc víc se dělat

nedalo. Když nepočítám kouření cigarety, kterou mi hodil obchodník z horního patra věže.

Vybral jsem si jako své stanoviště střechu, jelikož jsem se mohl snadno přesunout kamkoli, kde bylo potřeba a s pistolí jsem mohl hezkých pár mutantů uklidnit.

Pak jsem si všiml obrovského rotačního kulometu umístěného na věži.

„Kde se tady sakra vzal ten minigun?“ Srdce mi radostí poskočilo, s tímhle můžeme zastavit mutantů celou armádu.

„Donesli jsme ho z krytu, ale neraduj se. Není do něj jediný náboj a nejspíš by stejně nefungoval. Ale snad je to trochu zastraší,“ usadil mě jeden ze spolubojovníků. Dobrá nálada okamžitě vymizela.

Skupinka v čele s doktorem se hádala nad jakousi kovovou podivností se spoustou antének a velkým plánem, podle kterého ji zjevně postavili.

Dozvěděl jsem se, že to snad má být nějaká zbraň proti mutantům, ale nikdo nevěděl, jak funguje, jestli vůbec funguje, a jestli ji postavili dobře. Vzal jsem ji na chvíli do ruky, ale splnilo se mi mé podezření – vypadalo to jako typický zástupce pokročilé divošské „technologie“ – pospojíte dohromady kousky všeho možného, přidělejte to na pořádnou tyč a máte hi-tech zbraň, se kterou můžete ostatním divochům. K ničemu.

„Kde jsou sakra ti mutanti,“ zavrčel jsem, když jsem „zbraň“ vracel. Podle mého odhadu tady už měli být aspoň před pěti minutami.

36 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

Nakonec jsem se dočkal. Postupně se houští kolem kasina začaly plnit.

„Nestřílejte, počkejte,“ zněl povel.

Mutanti se totiž nijak zvlášť nechystali útočit. Jejich vůdce pomalu vylezl na volné prostranství a začal vrískat:

„My si chceme akorát zahrát!“

„Cože?“

„My si dem zahrát ruletu!“

Vznikla poměrně komická situace. Mutanti vylezli z lesa a začali skandovat, že chtějí hrát ruletu. Lidi je vyzývali, ať vypadnou, že je kasino zavřené. Mě svrběl prst na spoušti. Nakonec to rozhodl krupiér, který ruletu řídil.

„Jdu tam. Třeba mě zabijou, ale třeba si fakt jenom zahrajou a vypadnou,“ rozhodl se a přešel zátaras na schodech.

Vrtěl jsem nespokojeně hlavou. Kdybych začal jednat, zlikvidoval bych jediným granátem čtvrtinu muťáků. Ale naše „vedení“ složené z doktora, Gaiának a několika dalších naléhalo, že se máme snažit získat čas.

Vářil jsem se vzteky. Kdybych si byl jistý, že je Akuki mrtvá, popadl bych Tikiho za krk a utekl s ním někam pryč, a nebo bych odjistil bouchačku a začal to řešit. Tahle situace mě deptala.

Zvlášť když se mutanti nakonec po hodině hraní docela spokojeně stáhli a slíbili, že přijdou zas (aspoň ti z nich, kteří byli ještě schopní lidské řeči).

Nedošlo k žádnému násilnému incidentu, což mě docela překvapilo. Ale možná si muťáci jenom prohlíželi, jak to u nás vypadá a připravovali se k boji.

Kdo ví.

Chvíli potom se objevila Akuki, živá a zdravá. Na otázku kde se sakra flákala, nesměle poznamenala, že usnula a pak nás nemohla najít.

Obrátil jsem oči v sloup a raději to dál nekomentoval.

Ani jsem nenavrhoval útěk – Akuki se okamžitě přidala ke skupince kolem zázračné „zbraně“ a zapojila se do debaty.

Dospěli k názoru, že jim chybí jedna součástka, o které si ale mysleli, že už ji někde sehnali a byla tady.

Jelikož jsem neměl co dělat, pokrčil jsem rameny a začal zjišťovat, co se s ní stalo, jelikož se přes plané hádky nikdo z nich k ničemu neměl.

Velice rychle vyšlo najevo, že si součástku sebou vzaly Krysy, které měly teoreticky hlídat v lese a padnout mutantům do zad, alespoň to tak tvrdili mně. Součástka vypadala jako typický šamanistický lapač snů a krysáci ji údajně chtěli zanést k nějakému oltáři.

Jelikož by se k tomu jinak nikdo neměl, začal jsem organizovat výpravu, která by Krysy našla a sebrala jim ten nesmysl, co kdyby přece jenom k něčemu byla. Nakonec ven vyrazila půlka kasina včetně té jejich úžasné zbraně.

Válečná výprava za všechny prachy.

38 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

Krasy jsme našli poměrně rychle a vznikla hádka, ani jsem se neobtěžoval se do ní zapojit. V lese plném mutantů se ti pitomci všichni postaví do kruhu a začnou se hádat, jediný, kdo kromě mě nějak hlídal okolí, byl ten šermíř Drak.

A ten jediný taky zareagoval, když jsem v křoví zahlédl schovaného mutantu.

„Mutant!“ zařval jsem a přesunul se za strom.

Opravdu jsem zařval. Přesto mě zbytek „výpravy“ ignoroval.

Mutant po objevení rychle někde zmizel, nemělo ho smysl pronásledovat. Podívali jsme se na sebe s Drakem, dva bojovníci, plní opovržení k těm ukecaným amatérům.

„Měli bychom se přesunout někam pryč, co nejrychleji,“ vrazil jsem do toho debatního kroužku. „Jsou tady mutanti, kdybyste poslouchali taky něco jiného, než sami sebe, tak byste si toho možná i všimli.“

„Cože, mutanti, fakt jsou tady?“

Mávnul jsem rukou.

Nakonec se dohodli a konečně jsme vyrazili. Nedostali jsme se daleko. Z lesa se začali objevovat mutanti a stahovat se kolem nás. Bylo jich strašně moc.

Snažili jsme se stáhnout zpět ke kasinu, ale vznikla hádka kolem použití té jejich „zbraně“. Kde se vzal, tu se vzal Malefactorium a začal s tou bandou něco řešit, zatímco jsem já a několik dalších trochu rozumnějších sledovalo okolí a se zbraněmi se chystali přivítat mutanty.

Pokud jsem něco pochopil, to dělo by mělo být parapsychický zesilovač – schopný soustředit sílu několika psioniků do jednoho a prostřednictvím zesilovače rozpráší mutanty po okolí.

Možná na tom bylo i něco pravdy a mutanti to věděli, protože zaútočili.

Ani nevím, jestli se použití toho „děla“ podařilo. Když jsem začal přesnými výstřely narušovat morálku útočících mutantů, jeden z nich, ozbrojený dlouhým kopím, zařval a rozběhl se... přímo na mně. Stačil jsem do něj vystřelit ještě dvakrát a pak jsem se pokusil mečem v levačce kopí odrazit. Nepovedlo se mi to.

*****

Matně jsem si uvědomoval, že mě prohledávají něčí ruce. Slyšel jsem tlumené hlasy, rozeznával jsem slova, ale nerozuměl celku. Pak mi někdo vypáčil z ruky pistoli a meč.

Bylo ticho.

*****

Pak se vrátila bolest. Hrozné noční můry. Šílenství. Bolest, více bolesti, neustále stoupala. Celé tělo mě neskutečně bolelo, měl jsem pocit, že hlasitě ječím, ale nic jsem neslyšel.

Tma.

40 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

*****

Nedokážu popsat, co se to se mnou dělo. Měl jsem pocit, že v nekonečném víru bolesti, krve a křiku trávím celé hodiny, celé dny. Peklo. Byl jsem v pekle.

Pak ale bolest začala opadat, pomalu, mírně, jednotlivé vlnky pomalu mizely. Začínal jsem vnímat i něco jiného, než nekonečnou bolest.

Zápach.

Kouř.

Svědění.

Nenávist.

A především hlas, který se mi začínal rozléhat v hlavě.
„Zabiješ. Zabiješ. Zabiješ! Zabiješ lidi! ZABIJEŠ!“

Pak jsem se probral k plnému vědomí, i když jako plné vědomí se ten stav příliš nedal popsat.

Měl jsem pocit, že jsem v tomto těle jenom návštěvník, ovládalo mě něco jiného, já jenom vnímal zuřivost a krvežíznivost monstra, ve kterém jsem se ocitnul.

Kterým jsem se stal.

Tělo bylo oblečené do zbytků mé kombinézy. Ale všude, kde byla vidět kůže, byla vidět ohyzdné nazelenalé svinstvo, pokryté mokvajícími puchýři. Zrak jsem měl

zakalený, nemohl jsem mrkat, nemohl jsem si otřít cosi lepkavého, čím jsem měl pokrytý obličej.

Nemohl jsem nic.

Už jsem věděl, jak se cítí ten můj slabý hlásek zdravého rozumu, který se mě občas snažil korigovat. Stal jsem se jím, malou nehmotnou jiskřičkou vědomí, které zůstalo v obludně zmutovaném těle. Mými společníky byla nenávist, chuť po krvi. A volání. Křik, který mě hnál kupředu.

Pokoušel jsem se s tím bojovat, ale nemohl jsem si pomoci, snažil jsem zpomalit kroky, které mě v davu podobně postižených hnaly kupředu.

Snažil jsem se zarazit hrdelní skřeky, které se mi linuly z hrdla, ale dokázal jsem jenom několikrát zatnout zuby a zaskřípat jimi. Jeden se uvolnil a musel jsem ho vyplivnout.

Marně jsem s tím druhým zvířecím já bojoval. Byly nás desítky, možná stovky, všichni zbídačení, odporní, ozbrojení často pouhými klacky. Ale byli jsme bratři, hnali jsme se kupředu v jednotném cíli, posedlí touhou zabíjet, zabíjet, trhat, drásat.

Zvítězit.

Možná jsem nebyl jediný, komu druhé, to pravé, já ještě zůstalo, možná tady bylo více mutantů, kteří schizofrenicky současně toužili po krvi a snažili se svou touhu zastavit. Někteří občas klopýtali, mezi výkřiku

42 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

neuvěřitelně blábolili, občas jim v očích probleskla hrůza z toho, co se děje.

Některé jsem poznával, viděl jsem je kdysi, když jsem byl ještě člověk.

Několikrát jsem měl pocit, že získávám výhodu, že brzy získám tělo aspoň chvíli pod kontrolu, a vrazím si do srdce tupou dýku, kterou mi podal některý z bratrů mutantů. Vždycky se mi v tu chvíli v hlavě znovu rozječel rozkazující hlas, já zavyl a běžel dál.

Uvědomoval jsem si, co je úkolem naší skupinky. Otravovat lidi v kasinu, aby neměli šanci uniknout, ale zatím přímo neútočit, čekali jsme, až dorazí ostatní.

Změnil jsem strategii a začal se nutit k útoku, povzbuzovat ve svém zlém já touhu po krvi, vystavit hrud' občasným šípům, které obránci uvážlivě vypouštěli. Vždy se ale ozval hlas, který mě uklidňoval, konejšil, sliboval.

Málem se mi to podařilo, když jsem ve věži rozeznal vyděšený obličej Akuki, té, kterou jsem měl chránit. Možná mě dokonce poznala, možná v té mutované zrudě viděla mně...

Vrhnul jsem se s jekem kupředu, dřív, než mě stačil hlas zastavit.

Z otvoru se vyklonil muž v bílém zkrvaveném plášti a ukázal na mne podivnou věcí. Náraz mě odmrští, málem mi rozmačkal mozek. Oslabil mě i toho druhého, mě asi víc, jelikož se tělo s blekotáním odběhlo skrýt.

Schizofrenický boj myslí pokračoval, ale neustále jsem prohrával.

Setmělo se, ale nadále jsem dobře viděl. Poprvé v životě jsem proklínal své výborné noční vidění.

Naše skupina se stáhla. Bylo nás víc a víc, společný řev a poskakování a volání po krvi mě oslabilo ještě více.

Asi jsme se vzdal.

Pak najednou všichni utichli. A vyrazili kupředu, poháněni ledovým odhodláním a hlasem, který nám velel: kupředu! KUPŘEDU! ZABTE JE VŠECHNY!

Napadli nás, využili chvíličky, kterou jsme jim dali při obřadu oslavujícím nadcházející vítězství a krev, vyšli ze své pevnosti a skryli se u přístupové cesty.

Rameno mi roztrhl výstřel z brokovnice, zařval jsem bolestí a radostí zároveň. Viděl jsem Samotářův obličej, sevřený do zarputilé masky. Chtěl jsem mu poděkovat, ale pak se přede mnou mihnul někdo další, rozpáral jsem ho jedním dlouhým sekem tupé dýky, srazil ho na kolena a vrazil mu ji do krku.

Něco mě udeřilo do zad, stočil jsem se a bodnul dýkou, zasáhl jsem někoho do oka, zařval jsem na něj výhrůžku a omluvu zároveň.

Vytrhnul jsem zbraň a slepě bodal kolem sebe, snažil jsem se vést zbraň tak, aby zasahovala mutanty, ne mé spolence, ale příliš se mi to nedařilo.

Zasáhla mě další rána a další. Nohy mě přestávaly

44 Post-apokalyptická schizofrenní symfonie

poslouchat. Vrazil jsem do někoho dýku a pustil ji, pak mi plící projela dlouhá čepel kopí. Druhý úder mi rozpáral břicho.

Vyrazil jsem ze sebe výkřik vítězství a vzteku, pomalu jsem se složil na zem.

S každým úderem srdce ze mě vytryskla krev, ale také nenávist.

Kolem mě byly už jenom mrtvolky, odvážný přepad zahubil několik mutantů, ale neuspěl. Zbytek armády pokračoval ke kasinu.

*****

Bolest slábla, dýchal jsem stále pomaleji. Z posledních sil jsem vyplivl krvavou slinu a pokusil se otočit tak, abych viděl nahoru na kopec, k věži kasina. Jek pobíjených lidí pomalu slábl, vše přehlušoval vítězný řev mutantů. Všechno začalo splývat dohromady, blikající světélko hořícího kasina, okolní tma, vlhká tráva, pach spáleniny, vzpomínky, myšlenky, vytvářelo to dohromady jednu velkou schizofrenní symfonii.

Blížící smrt na chvíli zahнала závoj na mé mysli, ten mrak způsobený nevnímanou bolestí, zmatkem způsobeným mutací a temným kouzlem, které ze mě udělalo ječící vraždící bestii, mé druhé já definitivně zahynulo. Na krátkou chvíli jsem zase myslel jasně. Cítil jsem lítost, lítost nad tím, jak to dopadlo, se mnou i s ostatními, lítost nad osudem Země, které budou ještě

krátkou dobu ovládat znetvořené bestie, vzdáleně podobné lidem, než i oni zemřou. Lítost nad tím, že jsem tomu možná mohl zabránit.

Ta chvílka lítosti byla opravdu jenom krátká.

1. října 2004

Shigor Birdman